

Nepodpisani se dopisi ne šalju.
Pripremljena se pisma, agenciji itd.
tiskaju se običnom cjenku ili po
dogovoru. Isto tako je sa prilozima.

Komu list nekoje na vrijeme,
naka to javi odgovarajuću u otve-
renu pismu, za koje se ne plaća
poštarine, ako se izvana napiše:
„Reklamska“.

NAŠA SLOGA

Istak svakog četvrtka na cijeloj
arici.

Dopisi se vraćaju ako se
nećikaju.

Nebijegovani listovi se neprimaju.
Predplata u poltarnom stoji 10
for., za sedmice 2 for. na godinu.
Razmjerno for. 2 1/2 i 1 za pol go-
dine. Izvan carine više poštarine.

Na malo jedan broj 5 novč.

Uredništvo i administracija nalaz
se u Via Farseta br. 14.

Poučni, gospodarski i politički list.

Slogom rastu male stvari, a neolaga sve pokvari. Nar. posl.

Naknadni izbori.

Službeni list primorske vlade
„L' Osservatore Triestino“ br. 85. od
dne 14. t. mj. donasa na prvom mjestu
sljedeći:

O g l a s

Za naknadne izbore zemaljskih
zastupnika u izbornom kotaru seoskih
občinah „Voloska-Podgradom“ sa iz-
bora mjestom „Voloska“ to jednoga
zemaljskog zastupnika u izbornom ko-
taru seoskih občin „Krk, Cres i Lo-
šinj“ sa izbornim mjestom „Krk“ usta-
novljuje se dan 30. svibnja *) 1896.

C. kr. namjestnik
Rinaldini“.

U broju 12. našega lista prih-
đili smo, da će se obaviti naknadni
izbori za istarski zemaljski sabor, već
tečajem mjeseca maja, kako nam se
to, iz posve pouzdana izvora javlja.
Gornji oglas potvrđuje dotičnu našu
viest.

Izbor zastupnika obaviti će se
dne 30. maja (svibnja), dočim
će se birati izbornike ili fiducijare po
svoj prilici oko polovice istoga mje-
seca. Birači izvanjskih občinah dvih
političkih kotara „Voloski i Lošinj“
— pozvani su, da si izaberu trojicu
zastupnika na zemaljski sabor Istre.

Našim čitateljem biti će jošte živo
u pameti ono drzovito i nasilno uni-
štenje izbora trojice naših zastupnika
na istarskom saboru za zadnjeg za-
sjedanja. Uzprkos predlogu zemaljskog
odбора, kojemu se stalno nemože pre-
dčaciti, da je ikoliko sklon Hrvatima
i Slovincima Istre, da se naime ovje-
rovi sve izbore za izvanjske obćine,
upisala je talijanska saborska većina
najprije izbor dvojice zastupnika za
politički kotar Volosko, a zatim izbor
jedinoga zastupnika za izvanjske ob-
ćine kotara Lošinj, dočim je njegova
druga, izabrana istim izbornim činom,
ovjerovala.

*) Oglas donasamo od riječi do riječi sa svimi
jezikovnim pogriješkami. Op. Ured.

PODLISTAK.

Omisaljski pjevači.

Tko pjeva zlo ne misli
Nar. polovica.

Pred kakovih pet godina bio sam si
preduzeo zadaću, da njekeje omisaljske
mladića podučavam u pjevanju umjetnih
pjesama, koje su oni imali odpjevati na
tadašnjoj čitaoničkoj zabavi. Priznati mo-
ram, da sam se na taj posao bio dao sa
njekom bojazni, jer koliko sam se u jednu
ruku pouzdao u njihov dobar sluh, toliko
samo u drugu ruku scenio, da uhu vićnu
samo domaćim pretežno poluglasnim na-
pjevom, neće biti baš lahko usvojiti
umjetnih zvukova. Prevarih se. Nakon
svakidneog dvosatnog podučavanja kroz
dvadesetak dana omisaljski mladići od-
pjevahu tad na zabavi, dosta skladno
pjesme: „Ljepa naša domovino“, „Glasna
jasna“, „U boji“, „Bože živi“, „Plovi ladjo“,
„Zujte žice“ i „Oj talasi“.

Otdat, kako rekoh, preteklo je punih
pet godina. Omisaljska čitaonica dala je
dođuse kroz to vrijeme, jednolične zabave,
ali pri tih nije se više čulo umjetnih pje-
sana, koje su prije znale oduševiti i slu-

Proti uništenju izbora u kotaru
Voloskom govorio je i vladin zastup-
nik na saboru, koji je jednog i ko-
tarski kapetan u rečenom kotaru, i
kojeg podredjeni činovnik dao je po-
voda ili bar izliku za povod saborskoj
većini, da uništi taj izbor, tobož radi
formalnih pogriješaka kod prvotnih iz-
bora u Podgradu.

Jedan od dvojice u tom kotaru
izabranih zastupnika dobio je sve gla-
sove, drugi ogromnu većinu. Proti
tomu izboru, nebijaše valjana prosvjeda
na sabor, ali ga ipak saborska većina
uništi. Kasnije uništila je ista većina
bez ikakva razloga i izbor jednoga
zastupnika za izvanjske obćine kvar-
nerskih otoka.

Pusti, prkos, luda strast i sliepi
fanatizam saborske većine baca eto u
ruku malo više od pol godine po drugi
put, u izbornu borbu dva politička
kotara sa 18 obćina i sa preko 80.000
stanovnika.

Koliko truda, koliko troška, ko-
liko dangube tolikomu narodu, pak da
bi za što!

Jedva se duhovi umirili i strasti
utaložile nakon posljednjih sveobćih
izbora za pokrajinski sabor, a saborska
većina kao da nije mogla naći pre-
nijega i pametnijega posla, nego li da
baci opet među narod zbljub strasti,
nemira i osvete. Nju ne muči misao,
što je bez ikakvog razloga naprtila
tolikim hiljadam naroda nepotrebnih
troškova i prouzročila ogromni gubitak
dragocjena vremena. Nju ne boli glava,
što će se na novo razpiriti strasti, što
će odatle nastati neprijateljstva i osvete,
samo da je ona zadovoljila časovito
svojoj odurnoj mržnji i niskoj brutal-
nosti. Ona je poslala kući trojicu čla-
nova hrvatsko-slovenskoga kluba je-
dino s toga, jer ih mrzi, jer
ih neće!

Ova nepoštena igra sa voljom na-
roda, ovo bezobrazno gazenje pravice
i zakona, nije dođuse ništa nova u
istarskom saboru, ali nama se čini, da
bi se tomu bezprimjernomu nasilju ta-

lijanske gospode već jednom imalo na
braj stati. Neke nam nitko ne reče,
da je to nemoguće, da nad saborom
ostvimo vlasti itd., jer smo mi čvrsto
odmudženi, da bi talijanska saborska
većina brzo natrag povukla rogove,
kad bi njoj se na odlučujućem mjestu
samo pokazalo zube. I nju bi se ukro-
tilo veoma lahko — samo kad bi bilo
dobre volje.

Nu ova komedija sa zastupnici
većine pućanstva naše pokrajine ope-
tovati će se i u buduću i to sve dotle,
dok budu Talijani nalazili obrane i
zaštite i tamo, gdje bi morali dobiti
batina i dok se nezdravi i nenaravski
odnošaji u Primorju u obće, a napose
u Istri, ne zamjene sa zdravimi i nar-
ravskimi.

U tim nam valja svima računati,
ali za to moramo svimi silami nasto-
jati, da se neosno stanje u Primorju
promjeni na bolje, da zavlađa zakon
i pravica, ravnopravnost i zadovoljstvo
među pućanstvom ovog važnog dijela
Austro-Ugarske monarhije.

Narodnih prava neima se nikomu
kratiti, a tim manje tada, ako su ta
na zakonu utemeljena. Među ta prava
spada bez dvojbe u prvom redu pravo
birati svoje zastupnike slobodno i ne-
odvisno bilo od koga. Tim pravom
valja, da se posluže i naši birači po-
litičkih kotara Voloski i Lošinj, te
da si izaberu jedino one mužve, koji
zaslužuju njihovu potpuno povjerenje
i koji će uložiti svoje ponajbolje sile
za duševnu i tjelesnu dobrobit Hrvata
i Slovenaca Istre.

Dopisi.

Iz Draguča. Čitao sam u omiljeljoj „N.
Sl.“, kako je Ivan Zanelli iz Draguča,
obće zvan župan, darovao družbi sv. Cirila
i Metoda zlatnu svotu od 5 for. Onaj, koji
samo površno poznada toga čovjeka, kao što
i drugi Dragučani, bit će možda bio izna-
nadjen tim činom, pak će u svojoj bezaz-
losti i dobroćudnosti pomisliti, da se je već
jedan put počeo kajati za to, što je učinio
proti svomu rodu i domovini, što je zabijao

uspomenu svojih starih, prezreši ono, što im
je bilo sveto, navlastito liopi jezik, kojim ga
je blage uspomenae masla ljubezno nagovarala,
tješila, opominjala, Bogu se moliti učila
i opraštajući se sa svietom, njega blagoslovlila.
Moram priznati, da je slučna pomisao i meni
smula u glavu, čitajući one rodke. Jer težki
je grieh štetići se svojega porietla, zatijati
rod i narod i bacati pod noge svoj milo-
zvučni materinski jezik samo za ugoditi naj-
većim dušmanom svoje vlastite narodnosti
i vjere. S toga je moguće — a Bog dao, da
to bude istina — da je spoznao krivu stvar,
po kojoj je do sada hodao zaveden od koje-
kavih bezdušnih i bezbožnih prodanaca i iz-
dajca. Ali žalibože sve mi se čini, da se
varam ja i svi, koji tako počesto suđe, pak
da će bit sasvim drugi razlozi tomu po-
panju, razlozi niski, kakve smo vikli dano-
vnice gledati i čuti u nesretnoj našoj Istri,
gdje su osim inih sredstava, najviše osobna
korist i kruhorstvo najjača podpora talija-
naštru. Neću, da komu sarivavam u tom
svoje mišljenje. Želim, da bi svaki svojom
glavom mislio, pak si sam sud stvorio. Kada
to bude, onda će odvratiti talijanskom go-
spodstvu u Istri! Taj sud će si moć stvo-
riti svaki razumni čovjek iz sljedećega, što će
istinito i nepristrano pripoviedati, kako se
je dogodilo. Kako sam imao priliku i sam
saznati i kako je svakomu ne samo u Dra-
guću, već pa čitavoj Buzetini dobro poznato.

(Samo molim međ. g. župe upravitelja, da
mi ne zamjeri, što se ogrješujem o njegovu
skromnost, pak i njega ovamo uplićem!) U
Draguču, tom talijanaško-dvijackom leglu,
većina crkvenih obreda, navlastito sve, što
sevećenik u crkvi pjeva i puka govori, obavija
od većajkada na hrvatskom jeziku. Vjero-
nank u školi i kršćanski nauk u crkvi ili
„školjini“, držalo se je i drži uvijek jedino
u hrvatskom jeziku. Ta drugdje niti nemože
biti. Djeca kod kuće nečuju govoriti i Boga
moliti, ako ne hrvatski (proklinjati znadu da-
kako najviše talijanski!) Roditelji im se ne
pomole (nijekoji na svoju najveću žalost!)
„Padre nostro“, da im dadeš blago cieloga
svieta. Ima dođuse u Draguču škola „para-
lelka“ t. j. sa hrvatskim i talijanskim na-
ukovnim jezikom, ali da vidiš, brata, uspjeh
u talijanskom odjelu, morao biš zaplakati,
morao biš požaliti tužnu djecu, koja radi za-
alipejnosti i zlobe svojih roditelja bezkoristno
i mučno izgube toliko dragocjena vremena,
sjedeci u školi kao niemi samo zato, da neube
koju talijansku besedu, kod međutim, kada
odraсту, nemogu sami niti javiti kući, gdje i
kako stoje, jer nisu naučili čitati i pisati.
(Nu zato znadu dobro talijanski proklinjati,
psovati, svadajati i taći se, jer imaju za to
dobru školu svaki dan na „plati“, gdje se

Mrvice

Piše Vinko Rubeša.

Širomak.

Šetao sam. U susret išao mi odbran
čovjek. Nješto je nosio na ramenu.
Približi mi se. Prtio je mrtvački lies
— četiri hrpava piljenice. Na tiesu ležao
biedi križ.

Pogledam čovjeka. Lice mu turobno.
Suza blišti mu u oku.

Kad me minuo, težko uzdahna.
Zakreva na groblje. Lies polozi u
kut pred crkvicu. Odkrije se, pa kleknu.
Upiljio okom u onaj lies.

Dugo je tako klečao. Kao da je sa-
lijeven. — Prene se. Poljubi škripju, pa ode
pognute glave iz groblja. Na vratih baci
zadnji pogled na mrtvacu.

— Prijatelju! — Ulje je ono diete?
— upitam čovjeka.

— Moje — a suza mu se spusti niz
obraz.

— Pa ste ga vi sami donijeli?

— Kad neće drugi. — Tako je dan
današnjil.

— Zar ste toli širomaćan?

— Muogo djeca, a duga bolest, u knji.
— Imadete li zenu?

Trzin.

urjek od rana jutro do kasno u noći, od mladih i starih, od mužkih i ženkih, svi vrata ružna i grdo riedi bljiva, a školska djeca to slušaju kao sv. erangije kadšto do polnoći. Gg. svećenici nesliede tih pedagogičkih njeza talijanske gospode, nego svestrali svoje dužnosti i odgovornosti pred Bogom i ljudni, podučavaju djecu tako, da ova nješto nauče i znadu, sak su toga to čine, kako već narav zahjvera, u njihovom liepom materijalnom jeriku hrvatskom. Cielu knjigu mogao bih napisati o tom predmetu, osobito o tom, kako djeca još nepokvarena rado k srcu primaju u školi i crkvi dobar nauk, kad im se daje u njihovom hrvatskom jeziku, jer im je u krvi, jer u njem misle, čute, mole, govore, vesele se i žale, no koji tim više mrze i grde, kad im ga zlobni i bezbožni ljudi omrzne, zaboravljaju, da tim zajedno sramote svoju rodninju, koja ih je hrvatskim, a ne talijanskim mljekom odgojila.

Ali o tom će drugi put obširnije, ako Bog dade. U Draguču dakla, kako svatko znade, sve se govori samo hrvatski. Samo ako se pokaze koji buzetaki šarenjak ili koji tudjinac, sakupi se sva talijanska kultura, da se prikaze Draguč, talijanskim ili — a to biva češće — štiti se i sakriva se svaki kao javzac. Ako je danas tako, to je ondje moralo biti do pred malo godina u tom pogledu puno bolje. Da to dokazem, ne treba mi se pozivati niti na hrvatska imena pojedinih sela i mjesta, niti na hrvatske glagoljake nadpise, kojih se tamo nalazi, kao malo gdje, nego se poziram na svjedocanstvo istih današnjih talijanaša dragučskih, a oni će morati i proti volji posvjedočiti, kako su to nebrojeno puta nehotice učinili, da su se učili pod biserim kapelani učitelji samo hrvatski ili kako sami običavaju govoriti slovenski. (Nu to je meni svejedno, jer Hrvati i Slovenci su jednokrvna braća, grana jednoga stabla i za jednu stvar se bore, naime za pravednost i ravnopravnost svih), da su u crkvi pred sv. misom urjek po koju hrvatsku pjesnu pjevali. Pitajte dalje gosp. Žiganta iz Sovinjaka, a on će vam kazati, da se je u Draguču naučio hrvatski. Jedan od onih hrvatskih pjesama, što su ju prije Dragučani, od kojih većina još i danas živi, pjevali u crkvi a i dandanas ju znaju na pamet, vježbao je gosp. učitelj sa školskom (hrvatskom) samo, Hrvata u talijanskom odjelju nije silio!) pak ju je htio u sporazumljenju sa mgđ. g. župe-upraviteljem, koji je sada u istom svojstvu u Humu, pjevati kod misa zahvalna na svršetu školske godine 1894.—5., da se po mogućnosti što svečanije proslavi zaključak školske godine. Bez obzira na to, što sam prvo naveo, ovaj je postupak bio polag školskih propisa posve opravdan, dapače dužnost, jer ovi odredjui, da učitelji vježbaju školsku djecu u pjevanju u obće, a napose a crkvenom. Ali to se je protivilo dubokom osvjedočenju dragučskih Talijana (valjda po tom Talijana, što su prodanci i podrepnica Talijana, kada govore hrvatski ili ti njihovu slovenski?), jer su se bojali, da bi im se, žujući pjesmu, koju su im stari pjevali, probudila savjest i nspomena na prošle godine, pak da bi morali i sami je djecom pjevati pjesnu, koje još nisu posve zaboravili, usprkos nastojanju, da si izbiju iz glave sva, što odiše njihovim materijalnim jezikom. (To su učinili već mnogi. Izbili si iz glave i srdca, što su tamo imali, drugoga uradili nisu, doli opa-

— Imam. — Dubok uzdah vinu mu se iz grudi. — Možebit i ne imam je više. Danas, sutra pokopat ću i nj. — Što vam ne mogu pomoći susjed? — Tko? — Susjed? — Siromasi su kao i ja. — Onda obćina. — Gospoda nieniu gladna.

Namiguša.

"Lahko j' klobuk stavit Al' ga j' težko znet".

Poznam ju već dugo. Kđi je seoskog župana. Djevojkom bila na glasu sa svoje ljepote. Kad joj bila sedamnaesta godina uđade se u grad.

Muž joj bio trgovcem. Odbacila sada narodnu nošnju, pa natakla i klobuk. — Sve prema "rang". — Ta zvali ju "milostiva", a poje "mala".

I kćerije joj se prohtjelo. A djevojkom obnavla opanke.

Iza dvie godine ode im sva na bubanj. On se latio stolarstva — prijašnjega mu zanata, a ona — majstorica sa klobukom.

To činilo joj se smiešnim. — Da ga skine? — Oči bi joj od srama pale. Naučila drugo. Ostavila supruga, pa išla gradom da može klobuk nositi.

Danas pozna ju svatko, a najbolje policija.

Zovu ju "Namiguša". Nank: Svatko ncka se drži onoga, što je.

čine, pak su im 'sada glave šojlice.' U toga na svaki način valjalo je zapriječiti pjevanje one pjesme, da nebi možda Draguč izgubilo svoj ugled kod kakve buzetake dangube i ljuske. Kako će to učiniti? Nisu dugo razmišljali. Poprimili su sredstava, kakvimi se služio ovaj, koji nema za pravo niti zakon, kakvimi se služu njihova braća u Porcu, Pivaru i drugdje. Odlučili su, da će uporabiti silu makar u istoj božjoj crkvi. Zato je doznao g. župe upravitelj, kako je izkazao na sudu i g. učitelj, pak se u toga morali od svoje hvaljevriedne nakane odustati, da zapriete zlo i grieh. Jer da su Dragučani pripravnici na svatko nasilje i zločin, znali su dobro gospoda župe-upravitelja i učitelja, a znade to svaki, jer su to već više puta činom dokazali. Zahvalna mira bijaše, kako samzadob, u delavnici i do posve tih. Prošlih godina nije došao na tu sv. misu nitko osim gosp. učitelja u djecom, budući u najprejstije doba ljeta.

Spomenute godine kada se je ono dogodilo, bijaše crkva posve — obkoljena od biesnih mužkih i ženkih, mladih i starih, kao kakva tvrđava od neprijateljske vojske. Stojali su na otvorenih vratih vječ: grozot se i spravi navališe kao razbojnici u crkvu i tamo na šarenjaku suditi gospodi župe upravitelju i učitelju, huđe li se pjevalo. U crkvu došla je samo predstraža sastojeka iz tih najboljih, među njimi i na početku spomenuti Iv. Zanelli vulgo župan. Da nije došao radi pobožnosti, vidi se nesamo iz toga, što će slediti, nego već iz toga, što — polag običaja — nije išao u klnpu blizu velikoga oltara, gdje je po svjedocanstvu svih običavao sjediti ono malo puti, što se u crkvi pokazvao nego na kor, gdje su orgulje, kamjo, nikao, prvo zalazio nije. Medjutim izalovila im ad je nada a i želja. (Mnogi su naime žalili, štae nisu imali povoda oživotvoriti svoje buntovno i griehne nakane. Dakako jedino poticateljije koji bi bili samo gledali i tako zdravu kožni, iznaili, dok po njima zavedeni puk bi bio morao čamiti po tamaicah, kako je tomu jasan dokaz u Humu).

Pjesme se pjevalo nije. Svaki će pomisliti, da se je ono mnoštvo divljaka razišlo po djelu, ili da su unišli u crkvu, da prisustvuju sv. činu, kada su imali zadovoljštinu. Ali koji bi to pomislio, ljuto bi se prevario, ter bi pokazao, da još nepoznade dovoljno dragučskih prodauca. Oni su ti uprav onaki, kakva im su ostala vriedna braća njihova "partita" po Istri. Oni se nisu razišli, nego su ostali vječ, iznavijajući i rugajući se pod sv. misom i tako smućujući one, koji bijahu u crkvi, navlastito školsku djecu. Ali nisu ni u crkvu unišli, jer su valjda znali, da crkva nije staja, pak da nije za njih. Tih misa se svršli. Poslie sv. misie zapjevao je g. župe upravitelj pjesmu "Tebe Boga h valimo" na hrvatskom jeziku, u čemu ga je pomagao g. učitelj. To isto je učinio i prošle godine po primjeru svojih predšastnika, a da se nije čelo s nijedna strane nikakva prigovora niti nezadovoljstva. Na ovaj put, budući su bili dragučski Talijani već tako nakvašeni i žedni izgreda i bune, nije prošlo tako gladko. S početka, — tako obična glasi — pjevali su gg. župe upravitelj i učitelj sami bez ikakve pratnje. Nu kada su dospjeli do po prilici polovice pjesme, počne Iv. Zanelli na koru svojim ugodnim glasom, koji nalichi onomu jednoga najmanja poetičkog stvara i tih, da ga se čulo za devetu goru, od početka "Te Deum" latinski. G. župe upravitelj dva puta se zastavi, obrne, opomeue i sjeti ga na mjesto, gdje se nalazi, na dobu, te na prisutnu školsku djecu, koju svojim ponašanjem smućuje. Al on prestao nije, nego je vikao, dok gg župe upravitelj i učitelj nisu svršili. Medjutim vani se čulo viku, smjeh i ruganje. Nu to još nije bilo sva. Da bi bilo samo toliko sva t.j. da se sežežastilo samo crkvu Božju, sva je prilika, da bi bio izišao iz dotičnog suda, gdje se je taj prizor dovršio, čist. Nego o sokolen povici odobravanja izvan crkve i nadajući se hvali i slavi od talijanskih govina, opetovao je isto, kad je g. župe upravitelj pjevao sam "Carevku". (Sam, jer g. učitelj od strave, koju je u njemu prouzročilo ono odurno ponašanje, nije mogao ni glasa dati.) Svatko si je to morao tumačiti i sbliza tumačiti za izazivanje i ruganje. Čudio sam se srećeniku, kad sam čuo pripovijetati, s kakvom je mirmoćom i tako rekuc hladno pjevao do konca uz tako ugodnu pratnju. Razlog tomu je na dlanu. On si je bio svestan, da je kuća božja kuća molitve a ne razbojničkija špija, kako su to neki htjeli od nje napraviti. Po dovršenom sv. činu bojao se ja g. župe upravitelja pojaviti se na "placu" među razkulašenom i biesnoćom svjetinom. Njekioliko vremena ja morao u crkvi čekati, dok se je "plac" očistio. I to ne bez razloga. Dragučani su naime više puta prije znali pripraviti svećeniku vraćajućemu se iz crkve oroncija, kod kojih su mu svimi udi srsi prošli i tako mu je bilo tiesno pri srdcu, da nije mogao ino, urgo reći malodušno: Evo me, kako je to skusio u svoje vrijeme i sadanjim mgđ. g. žopnik u Draguču. (Dalje sledi.)

Pogled po svietu.

U Trstu dne 15. aprila 1898. Austro-Ugarska. Dne 14. t. mj. sastalo se carevinsko vijeće na proljetno zasjedanje, koje imade riešiti vrlo važna pitanja, kano zakonsku osnovu o preinači izbornoga reda za državni sabor i obnoviti ugovor sa Ugarskom. Što se tiče prvog pitanja, to se može već sada kao stalno uzeti, da će vladina osnova uz nezamne promjene biti prihvaćena. Teže će ići sa ugovorom između jedne i druge pole monarhije. Moguće je, da ovo zastupstvo niti ne bude razpravljalo ovog pitanja, već da će isto riešiti buduća državno zastupstvo, koje bi imalo biti izabrano na jesen tekuće godine.

Ovaj par nalaza se u Beču kano gosti Njeg. Veličanstva cesara i kralja Frana. Josipa njemački cesarski supruzi sa dvojicom sinova i sjajnom pratnjom. Visokim gostovom na čast priredjuje bečki dvor razne svečanosti, a danas bijaše pred njemačkim cesarom nedaleko Beča sjajna vojnička parada. Tomu posjetu njemačkog cesara pripisuju političko znamenovanje. Govori se u prvom redu, da će se ovom prigodom pripraviti sve potrebno za obnovu trojnoga saveza.

U Ugarskoj čine velike priprave za izložbu, koja će se otvoriti budućeg mjeseca u Pešti na proslavu uspomene 1000godišnjeg dolazka Madjara u današnju njihovu domovinu.

Srbija. Mladi kralj Aleksander posjetio je prošloga čedna grčki kraljevski dvor u Atenah, gdje ga odlikovade kraljevskim načinom. Ovim posjetom imalo bi se utvrditi prijateljske veze između Srbije i Grčke, a pronesoše takodjer glas, da je Aleksander pošao tražiti si zaručnicu na grčkom dvoru.

Bugarska. Knezu Ferdinandu namsmijala se tuda negda sreća. Ovaj čas nalazi se kao' gost turskog vladara u Carigradu. Turski sultan podario je kneza bogato, a što je još važnije, priznati će ga samostalnim vladarom Bugarske, čemu će pristupiti i druge velevlasti. Do te sreće došao je knez nakon izmirenja sa ruskim carem. Iz Carigrada poći će knez u Petrograd ruskomu dvoru u posjete.

Rusija. Budućega mjeseca obaviti će se u staroj pristolnici silne Rusije, u drevnoj Moskvi svečanim načinom krunisanje mladoga cara Nikole. U tu svrku čine se u čitavoj Rusiji velike priprave. Svečanost trajati će duže vremena, a prisustvovati će njoj zastupnici europskih i izvanjskih dvorova.

Italija. Nakon strašnog poraza talijanske vojske u Africi klonuli su duhom obiestni Talijani. Oduševio ih ponešto posjet njemačkih cesarskih suprug, koji su boravili prošloga čedna u raznih gradovih Italije. U Mljetoih sastali se talijanski kraljevski supruzi sa njemačkim gosti. I tuj da se je razpravljalo o obnovi trojnoga saveza.

Velebnj uspomeni dra. Antuna Starčevića

Plaći Vilo, izplaći si zjene, Da ti suze biserjem sa stvore, Biserje to sve u vienac spleti, I poleti tam u biele dvore, Što ih narod sazda svome Divu, Svome vodji, svome učitelju, Drevnih pravā zatočniku dićnom, Biednog puka vjernom prijatelju: Letni Vilo — vienac sobom nesi, Starcu Anti čedni grob urasi.

Plaći Vilo, izplaći si zjene, Imaš zašto, a imaš i čemu, Kudgodji okom naokolo kreneš, Zamjenjike nečeš naći njemu. I On' ode! — i to sada Vilo Kad ga dom naš ponajvećma trebō.

Taman što ga narod prigrlilo, Domovini otelo ga nebo, Avaj Vilo, žalostan nam mati, Avaj Vilo — tržati mi Hrvat! Plaći Vilo, plaći domovino, Tugaj Istro, siroćko moja, Bol i tuga hrvatskoga roda, Žalost jeste i nevolja Tvoja, Jere ono već ne bija srce, Što je Tebe žarko ugrjalo, Osrknuo, Istro, ono sunce, Što Te jednu svjetliom obasjalo, On Ti ode — zaman češ ga zvati, On Ti ode — nikad se ne vrati. Al ko sunce, što sa Velebita Drevnoj Učki trake šalje zlate, Duh će Njegov velebiti i gordi Prosjevati istarske Hrvate, Kojino će s tužnom braćom svojom Razčiepkane sirom: otacbine, Starčevića veličajno ime, Blagosivljati, dižat u visine, I spomenik dići će mu zlati: Njeg će braniti i Bog i Hrvati!

Franina i Jurina

Jur. Sam čuja, Frane, da si i ti bija u Sišancu, kada se otvorila „Legu“? Fr. Bija sam, to se zna. Da vidim, da će to bit novoga? Jur. Ma meni je govoria Nane s Montarina, da bi Sišanci bolje učinili akrobiz za bragaše i palentu. Fr. A vero ima pravo. Ali ja mislim, da ni bilo jušto čada Sišanci poli toga. Jur. Tr znaš ki su bili. Oni dva tri kapuriona, pak nike žene naše krvi, a drugi su bili iz Pale za se napiti dobro na špale od Sišanch. Fr. Lipe su ti to „Legasića“, ke su do jučer nosile modrna, a od majke nisu nikad čule talijanske besida. Jur. A ča bi reč, da ni bilo Matiča i Vidina? Fr. Jer da je rekā stari Čičarić da oni nisu pravi Talijani, nego „Ščavi“, pa da ih neče u „Legu“ talijansku. Jur. Dobro jim stoji; neče se već toliko rivat onamo. Fr. Pravo, čuj; i u teatru u Pali, da se nikin dogodila lipa. Kad su gospoda vidila, da su prišli u benevarek, pa kadterkad uzeli pretica iz burančice, — valje su počele „šinjorine“ vikati: fora i ščavi, koša ne vien istrigar kva? Jur. Ti si vražki, Franino, ti svakamo zabodeš nos, pak sve čuješ i vidiš.

Različite viesti.

† Monsignor dr. Ivan Šuš. Nakon četveroedneva teške bolesti preselio se jučer dne 15. t. mj. u vječnost pred. g. Dr. Ivan Šuš, prošle stologa kaplola u Trstu i vikar istoga kaplola. Vicar o nagjoj smrti toga služnoga i obće štovanoga crkvenoga dostojanstvenika razražiti će bez dvojbe mnogobrojne prijatelje i štovatelje njegove u i izvan naše biskupije. Udarac taj očitati će se još jače u ovoj biskupiji upravo sada, pošto je izpražnena biskupska stolica, a smrtjo pred. Šušta nestalo je i biskupskog zamjenika. Monsignor Šuš rodio se u staroj Lohi u Kranjskoj marča g. 1831 a redjen bijaše za svećenika god. 1857. Prva služba bijaše mu u Buzetu, gdje ga stariji ljudi imadu i danas u najboljoj uspomeni. Odatle bijaše pozvan kao vikar k sv. Justu u Trst. Oktobra god. 1860, bijaše promaknut na čast doktora sv. bogoslovja te je podučavao kao profesor crkvenoga prava u tadašnjem biskupskom sjemeništu bogoslovje četrtio godina. Profesorom bijaše tuj sve do ukinitja rečanog sjemeništa. God. 1870. bijaše imenovan ravnateljem ordinarijatske pisarne ili biskupskim kancelarom, pak konsistorijalnim usjetnikom i izpitateljom kod župničkih izr. God. 1876. postao je počastnim a 1880 pravim kancnikom stologa kaplola u Trstu. God. 1884. bijaše imenovan

